

Arrest

nr. 133 783 van 25 november 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 18 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 mei 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. LECOMPTE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 30 januari 2013, als bloedverwant in neergaande lijn van zijn Spaanse moeder, een eerste aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 29 juli 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelt tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.3. Verzoeker dient op 22 november 2013, in dezelfde hoedanigheid, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.4. Bij arrest met nummer 115 712 van 16 december 2013 verwerpt de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissingen van 29 juli 2013.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 15 mei 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 18 juni 2014 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4,5^{de} lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.11.2013 werd Ingediend door:

Naam: [M.]

Voorna(a)m(en): [S. S.]

Nationaliteit: Senegal

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Er wordt slechts één loonfiche, dd. september 2013, voorgelegd. Hieruit blijkt dat de referentiepersoon de maand september €1002.01 verdiende, wat onvoldoende toereikend is. Met slechts één loonfiche kan niet aangetoond worden wat haar maandelijks gemiddeld inkomen bedraagt en kan dus niet aanvaard worden als bewijs voor toereikende bestaansmiddelen.

'Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.'

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken,

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het ‘voorzichtigheidsbeginself. Hij betoogt dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Hij licht het middel toe als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft rekening gehouden met het feit dat verzoeker woonachtig is met zijn moeder en andere familieleden en er aldus perfect verschillende bronnen van inkomen voorhanden zijn om te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis VW.

Doordat artikel 62 VW grondig motiveert.

Zodat: de bestreden beslissing niet genoeg gemotiveerd is en dient te worden vernietigd.

Verzoeker is lid van een kerngezin, woont samen met moeder en zuster in Gent.

Dat bij de behandeling van het dossier niet enkel naar de louter formele elementen mag en moet gekeken worden, maar dat de overheid ook de plicht heeft over te gaan tot een belangenafweging tussen het recht op familieleven en deze louter formele elementen.

In het kader van de evenredigheidstoets is er de plicht om alle elementen in de beslissing op te nemen en mee in overweging te nemen. Het loutere feit dat de moeder van verzoeker niet voldoende inkomen kon voorleggen, is op zich niet voldoende redenen om het recht op gezinsleven niet mee te nemen in de beoordeling van het dossier.

Zoals gemeld, leeft de verzoeker samen met moeder en zus. Samen kan er voldoende inkomen gegenereerd worden voor een duurzaam bestaan. Verzoeker, die reeds enige tijd in België woont heeft bovendien een vaste en stabiele relatie met een kleuterleidster. Er is in dat kader ook een inkomen aanwezig.

De evenredigheidstoets verplicht de overheid met alle elementen rekening te houden bij het uitvoeren van een weigeringsbevel. Nergens in de beslissing is er sprake van het reeds opgebouwde leven, van de contacten, integratie en andere elementen die cruciaal zijn voor verzoeker en zij recht op een familieleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM.

De enige motivatie voorhanden in de bestreden beslissing is deze van het ontbreken van meerdere (voldoende) loonfiches. De overheid heeft echter in het kader van haar voorzichtigheidsplicht ook de mogelijkheid (door tussenkomst van de gemeente of rechtstreeks) om stukken op te vragen zodat de verzoekende partij de gebeurlijke tekortkomingen in het dossier zou kunnen verhelpen.

Hoewel de bestreden beslissing aangeeft dat slechts één voorwaarde werd nagekeken, zou er geen beletsel zijn om nieuwe aanvragen in te dienen, desgevallend met de nodige stukken.

Verzoeker betreurd deze handelswijze. Door het verplichten van de betrokkene om een nieuwe aanvraag in te dienen, zorgt de overheid er namelijk voor dat de meest belastende weg voor de verzoekende partij wordt gekozen.

Aangezien de verwerende partij bovendien erkent dat er geen onderzoek gebeurde naar de andere elementen van het dossier, staat het vast dat er een schending is van de evenredigheidstoets én van het voorzichtigheidsbeginsel.

Opnieuw heeft de bestreden beslissing hier rekening mee gehouden en afdoende gemotiveerd en zich louter beperkt tot het toepassen van de hakbijlprocedure. De overheid moet met alle elementen van het dossier rekening houden. Ook kan het niet aanvaard worden dat slechts met één element rekening wordt gehouden en de overige niet zouden worden onderzocht aangezien met op deze wijze een tergende houding aanneemt. De vreemdeling zou verplicht worden om voor elk individueel onderdeel van de aanvraag een afzonderlijke aanvraag in te dienen om zo pas op het einde van de procedures (veelvoudige) te weten of hij al dan niet in aanmerking komt. Door deze handelswijze maakt de overheid zich schuldig aan tergende handelingen in strijd met de redelijkheid, de voorzichtigheid en het recht van elke partij om zijn zaak te laten beoordelen in al haar aspecten.

Het middel is dan ook gegrond.”

2.2.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft

kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Verzoeker verstrekt in dit verband ook geen verdere toelichting.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn middel niet zozeer aangeeft van mening te zijn dat de bestreden beslissingen niet of niet afdoende zijn gemotiveerd, doch wel aangeeft dat hij niet akkoord kan gaan met de beoordeling door het bestuur van zijn aanvraag op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Hij stelt hierbij dat ten onrechte geen rekening is gehouden met alle relevante elementen. Het middel dient derhalve te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de bepalingen van voormeld wetsartikel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker beriep zich ten overstaan van het bestuur op het gegeven dat hij een familielid is van een burger van de Unie in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

[...]”

Het is niet betwist dat verzoeker ouder is dan 21 jaar en dat hij bijgevolg, opdat hij als familielid in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd, dient aan te tonen ten laste te zijn van zijn Spaanse moeder.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker de motivering in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op grond waarvan wordt geoordeeld dat hij niet heeft aangetoond dat hij ten laste is van zijn Spaanse moeder, als dusdanig niet betwist. Hij geeft niet aan dat verweerder zich hierbij steunde op incorrecte feiten, dat hij kennelijk onredelijk handelde of artikel 40bis van de Vreemdelingenwet miskende.

Verzoeker stelt wel dat onvoldoende rekening is gehouden met het gegeven dat hij inwoont bij zijn moeder en andere familieleden en er aldus verschillende bronnen van inkomsten zijn om te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt eveneens dat hij een vaste en

stabiele relatie heeft met een kleuterleidster en ook deze laatste een inkomen heeft. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker, ter staving van zijn aanvraag, enkel stukken voorlegde van inkomsten van zijn moeder, doch niet van overige familieleden of van zijn vriendin. Hij was nochtans in de mogelijkheid zijn verblijfsaanvraag te staven met alle door hem nuttig geachte stukken. De bewijslast dat is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden berust in beginsel zo ook op verzoeker, die verzoekt om de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Er blijkt dan ook niet dat verweerder rekening kon of diende te houden met inkomsten van andere gezins- of familieleden die niet voorlagen bij het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoeker zich thans beperkt tot een loutere bewering dat er andere '*gezinsinkomsten*' zouden zijn, doch dit geenszins aantoon.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet. Enige machtsoverschrijding blijkt evenmin.

2.2.3. Verzoeker beroept zich verder op een schending van het '*voorzichtigheidsbeginsel*'. Verzoeker geeft in dit verband aan dat verweerder in zijn dossier gebruik had moeten maken van de mogelijkheid om extra stukken op te vragen zodat hij de gebeurlijke tekortkomingen in zijn dossier kon verhelpen.

De Raad merkt evenwel op dat het toekwam aan verzoeker, die verzocht om de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° en § 4 van de Vreemdelingenwet, om aan te tonen dat hij voldoet aan de in dit verband geldende verblijfsvoorwaarden en hiertoe de vereiste stavingstukken voor te leggen. Verzoeker was in de mogelijkheid in dit verband alle volgens hem nuttige gegevens en stukken voor te leggen en zijn standpunt op dit punt aldus op nuttige wijze naar voor te brengen. Het kwam in deze situatie aan verweerder enkel toe de aangebrachte gegevens en stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Op verweerder rust geenszins de verplichting om, indien de aanvrager in gebreke blijft om de nodige documenten of verduidelijkingen bij zijn aanvraag te voegen, het initiatief te nemen om de aanvraag verder te stofferen door middel van onderzoeksdaten.

Verzoeker betreurt de handelwijze van het bestuur, die hem verplicht een nieuwe aanvraag in te dienen met de nodige stukken, en stelt hierbij dat het bestuur aldus de voor hem meest belastende weg kiest. De Raad merkt op dat dit gestelde geen afbreuk vermag te doen aan voormelde beoordeling en dat het eventuele nadeel dat of de mogelijke hinder die verzoeker in dit verband stelt te (kunnen) ondergaan in wezen voortvloeit uit zijn eigen onzorgvuldig handelen bij de voorbereiding van zijn aanvraag en het verzamelen van de stavingstukken. Zoals reeds werd aangehaald, brengt verzoeker in het kader van huidig beroep ook geen overige stukken aan die hij alsnog had kunnen voorleggen.

Verzoekers kritiek op het gestelde in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat het volstaat dat aan één van de verblijfsvoorwaarden niet is voldaan om de aanvraag te weigeren, waardoor de overige voorwaarden niet dienen te worden nagekeken, vermag verder evenmin te leiden tot een nietigverklaring van deze beslissing. Nu een van de verblijfsvoorwaarden niet is vervuld, kon verweerder immers niet anders dan de verblijfsaanvraag op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet te weigeren, zo niet zou hij de wet miskennen. Bij een eventuele nietigverklaring op grond dat de overige verblijfsvoorwaarden niet zijn onderzocht, kan het bestuur de verblijfsaanvraag enkel opnieuw weigeren omdat een van de verblijfsvoorwaarden niet is voldaan. Verweerder is door zo te handelen ook nog niet tekortgekomen in zijn plicht om rekening te houden met alle elementen van het dossier. Het gegeven dat hij aangeeft de elementen van het dossier niet te hebben getoetst aan de overige verblijfsvoorwaarden houdt zo geenszins in dat hij niet alle nuttige elementen zoals deze blijken uit het dossier heeft betrokken bij zijn beoordeling van de wettelijke voorwaarde van het '*ten laste zijn*'. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het '*voorzichtigheidsbeginsel*' of enig ander beginsel van behoorlijk bestuur het bestuur zou verplichten om, wanneer hij vaststelt dat een van de verblijfsvoorwaarden niet is voldaan, alsnog ook te onderzoeken of de andere verblijfsvoorwaarden zijn voldaan en hieromtrent te motiveren.

Een schending van het '*voorzichtigheidsbeginsel*', van het evenredigheids- of redelijkheidbeginsel of enig ander beginsel van behoorlijk bestuur wordt niet weerhouden.

2.2.4. Verzoeker beroept zich verder op een schending van artikel 8 van het EVRM. Hij is van mening dat verweerder heeft verzaakt aan het doorvoeren van een belangenafweging en een evenredigheids-toets in het licht van deze verdragsbepaling.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In zoverre verzoeker zich wenst te beroepen op een privéleven in België, in de zin dat hij op algemene wijze verwijst naar zijn integratie in België en zijn hier opgebouwde leven en contacten, merkt de Raad op dat een dergelijk algemeen betoog niet kan volstaan om een concreet privéleven dat losstaat van het ingeroepen gezinsleven en dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM, aan te tonen. De opgeworpen grief in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook enkel nader onderzocht in het licht van het ingeroepen gezinsleven.

Verzoeker betoogt allereerst dat hij een kerngezin vormt met zijn moeder en zus. Hij stelt in dit verband dat er sprake is van een samenwoning en van een voldoende inkomen voor het gezin. Verzoeker houdt daarnaast voor een duurzame en stabiele relatie te hebben met een kleuterleidster.

Opdat verzoeker zich kan beroepen op het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, moet er in de eerste plaats kunnen worden vastgesteld dat verzoeker enig gezinsleven in de zin van deze verdragsbepaling heeft. Om tot het bestaan van een gezinsleven te kunnen besluiten dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en vervolgens wordt vereist dat die familiale band voldoende "hecht" is (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, die Keure, 2001, 404, randnr. 653). Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. Mole, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97) kan verder slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders of tussen meerderjarige broers en/of zussen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt die verder gaat dan de normale affectieve banden.

Wat de ingeroepen gezinsband met zijn moeder en zus betreft, wijst de Raad erop dat verzoeker aangeeft dat hij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen 26 jaar oud was. Hij weerlegt verder de vaststelling van verweerder niet dat niet blijkt dat zijn moeder beschikt over toereikende bestaansmiddelen om hem ten laste te nemen. Verzoeker geeft verder ook aan dat hij thans een vaste en stabiele relatie heeft met een Belgische onderdaan. Door louter aan te geven dat hij nog samenwoont met zijn moeder en zus blijft verzoeker in gebreke met voldoende concrete elementen aan te tonen dat er tussen hem en zijn moeder en/of zus een band van afhankelijkheid bestaat derwijze dat deze gezins- of familiebanden onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker zich beroept op een gezinsband met zijn Belgische vriendin, merkt de Raad op dat hij evenwel geen aanvraag tot gezinshereniging indiende functie van deze vriendin, doch wel in functie van zijn moeder. Verzoeker maakt nog niet aannemelijk dat er op dit punt sprake is van een voldoende hechte gezinsband die onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

Zelfs indien alsnog enig privé- of gezins- of familieleven in België dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden aangenomen, stelt de Raad in ieder geval vast dat – daargelaten de vraag of huidige zaak in het licht van de leer van de positieve of negatieve verplichtingen dient te worden onderzocht – verzoeker niet aannemelijk maakt dat er sprake zou zijn van een disproportionele of kennelijk onredelijke belangenafweging tussen enerzijds zijn recht op een privé- of gezinsleven en anderzijds het algemeen belang. Zo wijst de Raad erop dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe

te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker toont ook niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem verhinderen om met zijn moeder, zus of vriendin in zijn land van herkomst, het land van herkomst van zijn moeder of elders te verblijven en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om het beweerde gezinsleven verder te zetten. Verzoeker brengt zo ook geen concrete hinderpalen aan die zijn moeder, zus of vriendin zouden beletten hem te volgen naar zijn herkomstland of elders. Hij maakt evenmin aannemelijk dat hij niet elders een privéleven kan leiden. Verzoeker en zijn beweerde gezins- of familieleden dienden ook te weten dat de preciaire verblijfssituatie van verzoeker tot gevolg had dat het voortbestaan van het gezins- of familieleven in België vanaf het begin precair was. De bestreden beslissingen hebben voorts niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht wordt ontnomen en beletten niet dat hij alsnog wordt toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk van zodra zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet voorziene verblijfsvoorwaarden.

Onder deze omstandigheden blijkt niet dat er sprake is van een ongeoorloofde inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

De Raad wijst er ten slotte ook op dat artikel 8 van het EVRM zelf verweerder geen motiveringsverplichting oplegt en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van artikel 8 van het EVRM, of van het hierin vervatte evenredigheidsbeginsel, wordt niet aangetoond.

2.2.5. Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftienvintig november tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS